

KARA MASKE

HAFTALIK — MEGMUA

SAYI
2

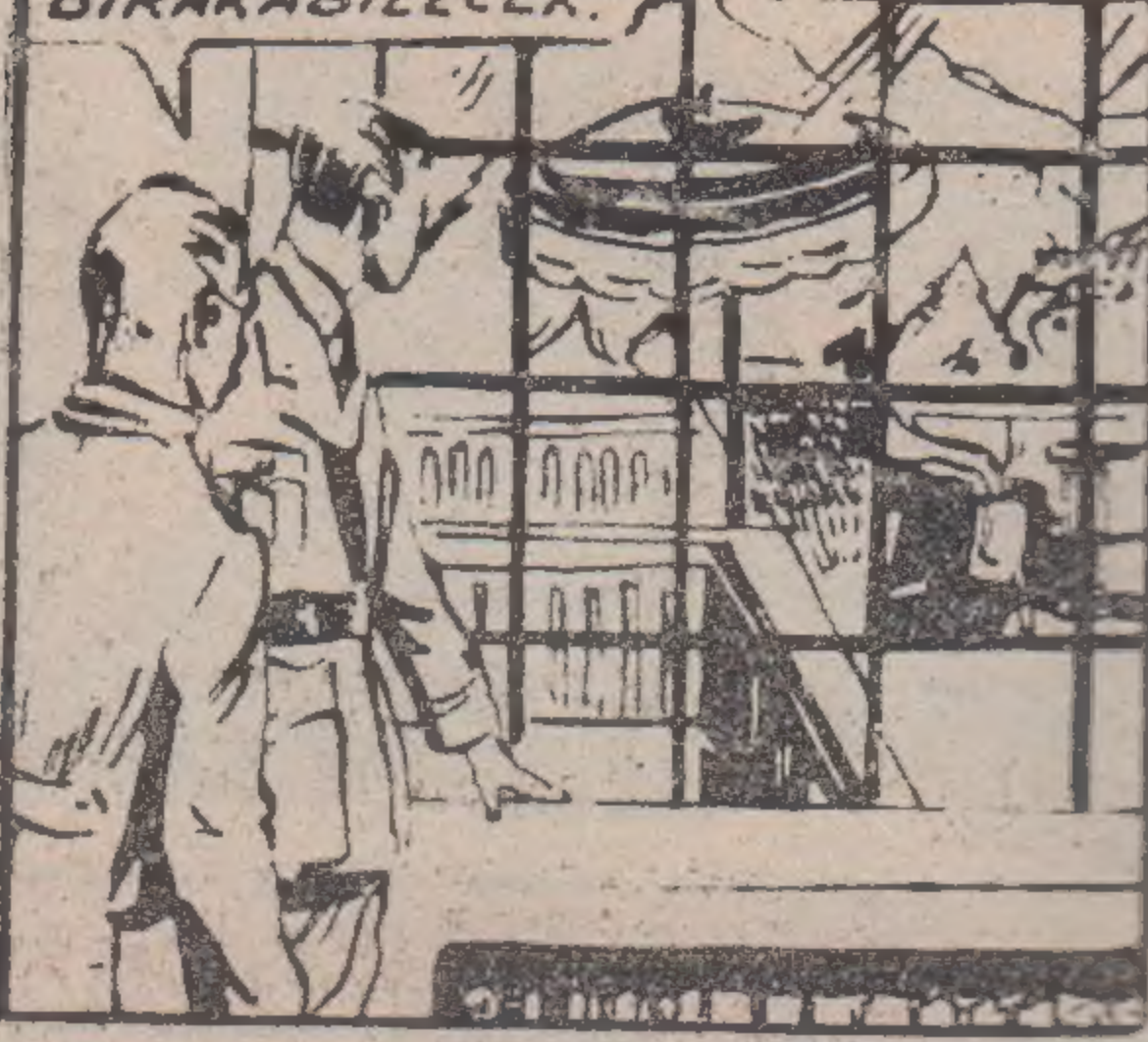
10
KURUŞ

KIZIL MASKE

2

ZANNEDİYORUM Kİ BİRKÂÇ GÜNE KADAR, BÜSBÜTÜN İYİLEŞEREK HASTAHANEYİ BIRAKABİLECEK!

BEN DIANA'YI ÇOK BEĞENİYOR... ONUNLA EVLENMEK İSTİYORUM. HAYALİNDE YAŞATTIĞIM KIZ TIPI-NE TAMAMEN UYGUN... HİÇ ONU KIZIL MASKEYE KAPTIRIRMİYİM!

ONU ÖLMÜŞ ZANNEDİYOR-VE BUNA BÖYLE ALIŞMIŞ-TIR ARTIK. YAL-NIZ BU KIZIL MASKE DENEN HERİF KİM? MACERALI BİRİ OLSA GEREK!

O, BİR YERDE UZUN MÜDDET RA-LMAZ. HEPT TEHLİKELİ TEŞEBBÜS-LER PEŞİNDEDİR. DIANA ONUNLA EVLENDİĞİ TAKDİRDE MESUT O-LAMIYACAKTIR. FAKAT KIZIL MAS

BİLMESİ DE PEK ZARURİ DE-ĞİL. VARSIN ONU ÖLMÜŞ BİL-SİN, BÖYLECE BEKLEMENİN Ü-MİDİNE KAPILACAGINDAN

BEN DIANA'YI SEVIYO-RUM ! ONU ANCAK BEN MESUT EDEBİLİRİM. HAYIR ! ONUN.. YASADIGINI SOY-LEMIYECEGİM!!

TEĞMEN BAY- RON'UN SİZİ İLGİLİN-DİRECEK OLAN BAZI SÖYLEYECEKLERİ VAR GALİBA !..

DIANA... SİZİNLE BU KADAR MEŞ-GUL OLMAMIN SE-BEBİNİ BELKİ ANLADINIZ !.. HAYATLARIMIZI BİRLEŞTİRELİM. KABUL EDİ-YORMU-SUNUZ?

HAYIR!

HALÂ ONU MU DÜ-ŞÜNÜYORSUNUZ?

EYET... ONU HİÇ UNHTAMIYACA-ĞIMDAM KOR-KUYORUM !..

ARKASI VAR

Maskeli Süvari

(Ormanlar Hâkimi)

②

İKİSİNİN DE İŞİNİ
BİTİRMEZSEK
ONLAR BİZİM
İŞİMİZİ BİTİ-
RİRLER!

SLİM SÖYLER
SÖYLEMEZ HEY
BERABER ATEŞ
EDİN!

DUR BAKALIM, TONTO!.

NE VAR?

ŞURAYA BAK!
ATLAR VAR!
BİRDENBİRE SAL-
DIRALIM!

BU YANDAN, HADI SILVER!

ATEŞ!

KAÇI-
YORLAR
!..

HERHALDE
UMMADIKLARI-
LE KARŞILAŞ-
TILAR!

TAM VAK-
TİNDE
KAÇTIK!

EN AŞAĞI ALTI
KİŞİ VARDI, LEF-
TY'YE KIZIL OK
ATMAK ÜZERE-
LERKEN YETİŞ-
TİK. FAKAT ŞİM-
Dİ ÖLDÜREBİLİR-
LER...

NE YA-
PACA-
ĞIZ?

SEN. BENİ BU-
RADA BEKLE,
BEN LEFTY'NİN
EVİNE GİDİYÖ-
RUM. BİR PLÂ-
NIM VAR!

ARKASI
VAR

KANLI GÖLGE

Korkunun ne olduğunu biliyor musunuz? Hayır öylesi değil! Yani zarar görmekten, dayak yemekten veyahut ölmekten korkmak değil; on'ar alelade korkulardır. Asıl görmediğiniz, fakat vücuduna inandığınız bazı hayaller vardır ki, bunlar ağzınızın içini ve boğazınızı kurutur, avuçlarınızı terden sırsıklam eder ve neredeyse size küçük dilinizi yutturacak bir ürklüntü verir. İşte asıl korku budur ve bunu anlayabilmek için de onu yaşamış olmak lâzımdır.

Bütün bunları sıralayıp dökmekten maksadım, o korkuncu ve karanlık gecede benim de başımdan geçtiği içindir. Senelerce evvel Hindistanda buluruyordum. Eğer siz hortlaklara inanmıyorsanız Hindistana gitmenizi tavsiye ederim. Çünkü bu memlekette hortlaklar insanlar kadar kalabalıktır ve Komorin burnundan, Keşmir eyaletine kadar bütün memleketi boydan boya dolassanız, her evde bir hortlakla kargılaşır ve inanmadığınız halde onların mevcudiyetini kabul edersiniz. Hind elinde hortlakların çeşidine bir son yoktur. İçlerinde öyleleri vardır ki eşkiyalar gibi ıssız ormanlarda yaşarlar. Şişman, yağlı ve buz gibi sogukturlar ve kler duvarına asılan tulumlar gibi, kocaman ağaçların dallarına asılıp sallanırlar ve ağacın altından bir yolcu geçti mi, kendilerini salıvererek zavallının

boğazına yapışırlar. İşin kötüsü onlara ne Tanrı dualarının, ne de kul yalvarmalarının tesir etmediğidir.

İşte Katihardaki Bungalov da da ben böylesine çattım. Kalkütadan kuzeye doğru seyahat ediyordum. Karanlık iyice bastırdığı için bir köyde gecelemeğe mecbur kaldım. Köy, Grand Trunk şosesinin yakınındaydı ve sağda - solda serpili duran evlerin ve Hindli kulübelerinin yanbaşılarında ufak ufak mezarlıklar da vardı.

Ben hana —yani Bungalova— geldiğim zaman ortalık iyice kararmıştı ve gittikçe sertleşen bir yağmurla beraber şiddetli bir rüzgâr esiyordu. Beni görünce hancı şaşırıldı, âdeta aklını sapıttı. Uzun zamandanberi Bugalova benim gibi bir Sahip —efendi— gelmediğini yeminlerle tekrar ederek, otuz küsur sene evvel tanıdığı bir başka sahipten bahsetti Hatta buruşmuş, rengini kaybetmiş bir resmini bile gösterdi. Sonra handa benden başka kimse olmadığını ilâve etti ve uzun kemikli parmaklarını karnının üzerinde kenetliyerek hafif, duyulmaktan korkan bir sesle:

— “Yalnız ben, siz ve Bungalov hortlağı. Başka hiç kimse yok Sahip!” diye fısıldadı.

Ona hortlaktan korkmadığımı söylediğim zaman, adam hayretler içersinde kaldı ve bana yüzlerce misal ve vaka an-

latmağa kalkıştı. Nihayet onu yemek hazırlamağa gönderdim ve bu arada hanın ötesine berisine bir göz attım. İnsan odasından ziyade köpek inine benziyen benim odamdan başka raha üç oda vardı. Her birine vaktiyle beyaz olan, fakat şimdi rengini kaybetmiş kapılardan geçiliyordu. Bungalovun ana duvarları sağlam yapıydı. Fakat bölmeler püf deyince devrilivercek kadar çürük, çarıkçı.

Tekrar odama döndüm. Yağmur şiddetlenmişti. Her sağnak hanın etrafındaki palmye yaprakları üzerinde, kuru kemiklerin birbirine çarpmasından çıkan tıkırtılara benzer sesler çıkarıyordu. Lâmba yoktu. Hancı iki tane mum yakmıştı. Bir tanesini alıp yatağımın yanındaki kamıştan iskemlenin üzerine koydum ve hancıyı beklemeğe başladım. Neden sonra pişirdiği yemeklerle geldi. Ben atıştırırken o ayakta durmuş mütemadiyen hortlaklardan, karanlıklarda parlak kemiklerini çitirdatarak do'aşan hayaletlerden, gölgelerden bahsediyordu. Hintli için bütün bunlar yemek, içmek kadar tabii şeylerdi ama, doğrusu ben inanmıyor, yalnız pisirdiği tuzlu yemekleri atıştırıyordum.

Nihayet o gitti ve ben yalnız kaldım. Rüzgâr mumun alevini sağa sola sallıyor ve gölgeler, odanın içersinde biribirle kovalamaca oynuyorlardı. Yatağıma uzandım. Okumak istiyordum. Fakat bu ölü kandiliyle yazıları seçebilme me imkân yoktu. Uyumaya karar verdim; fakat uyku da bazan binbir sebeple kolay değildir ve hele böyle bir sürü hortlaklı hikâye dinledikten sonra da benim için büsbütün güçleşmişti.

Uzun zaman uykuyu davet etmek için kafama sap'anan o korkulu düşünceleri defet-

meğe çalıştım. Nihayet yorgun düşüp de gözkapaklarım ağır-
laşmağa başladığı bir sırada
rüzgâr, kuduz bir köpek gibi
uluvarak pençerenin camlarını
sarstı. Bu gümbürtü ile bera-
ber bir tıkırtı da duymuştum.
Gözlerimi açarak etrafıma ba-
kındım. Hiçbir şey yoktu. Fa-
kat bilârdó toplarının birbiriri-
ne vurmasından çıkan sere ben-
ziyen tıkırtı derinden derine
devam ediyordu. Korktuğum
için değil, fakat sesi merak et-
tiğim için yatağımdan kalktım,
pençereden karanlıkları araş-
tırdım. Dışarıda yağın yağ-
murdan ve esen rüzgârdan baş-
ka hiçbir hareket yoktu. Tek-
rar yatağıma dönüp, yattım.
Bir dakika sonra bir tıkırtı
daha oldu. Bi'yeler birbirine
yine vurmuştu. Bu o kadar ta-
bii idi ki ister istemez gecenin
bu saatinde bilârdó oynandığı-
na inanmam lâzımgeliyordu.
O zaman aklımı bütün bu gü-
rültünün sebebini araştırmaya
sevkettim. Benim odanın ve
içeriki odanın bütün döşemele-
ri gözlerimin önünden bir geçit
resmi yaptı ve o zaman var-
dığım netice şu oldu: Bütün
döşemeler bir araya gelseler
bu bilârdó oyunusesini çıkara-
mazlardı.

Yatağıma bülzölmüş, avuçla-
rım ter içinde oyunun, rüzgâ-
rın uğultusu arasında dürtüş-
lerle, vuruşlarla devam ettiğ-i-
ni duyuyordum. Bir ara hiçbir
ses duymadığıma kendimi inan-
dırmağı düşündüm ama, o gay-
retim boşa gitti. Bungalovda
bilârdó bulunmasının imkânsız-
lığı, bana hortlağı ister istemez
kabul ettiriyordu. Ondan son-
ra kendimle münakaşayı kısa
kestim, artık aradığım hortla-
ğı bulmuştum.

Bana pek uzun gelen birkaç
dakikayı bu garip ve korkunç
bilârdó oyununu dinliyerek ge-
çirdim. Dinledikçe oyun pek
açık bir şekilde belli oluyor-
du. Bu an pek uzun sürmedi,

birden gıcırdayarak açılan bir
kapının sesini duydum ve tüy-
lerim diken diken oldu. Tüyle-
rin, saçların ürperip kabardı-
ğını söylemek yanlışdır; asıl
insanın böyle korkulu anlarda
başının derisi daralıyor ve ge-
rilen kılların bir diken gibi cild-
inize battığını duyuyorsunuz.
Gıcırtı ile açılan kapının esi-
ğinde, karanlığa alışan gözle-
rim; bir gölge seçti. Kurumuş
bir ağaç gibi sıska ve uzundu
sanki rüzgârın kımıldattığı bir
dal gibi sallanıyordu. Böyle
sallana sallana pençereye ka-
dar geldi. Aman yarabbi! Ka-
şımı bile oynatmadan ona ba-
kıyordum ve sizi temin ederim
ki hışlayarak nefes aldığını
bile duyuyordum. Ormanda bir
sırtlanın bağırması duyuldu. Göl-
ge bir an pençerenin önünde
durdurdu, sonra birden pençereyi
açarak kendisini karanlıkların
içersine bıraktı. Şiddetle esen
rüzgâr açık kapıyı büyük bir
gümbürtü ile tekrar kapadı.
Avuçlarım ter içindeydi ve ağ-
zımın içinde ve boğazımda bir
damlacık olsun tükrük kalma-
mıştı. Pençerenin kanatları
sallanıyor, yağmurun ve rüz-
gârın hışırtısı kulaklarımı tır-
mahtıyordu. Ama ben kımıl-
damağım ha'de değildim ve içim-
den hortlağın elinden ucuz ku-

tulduğumu bile düşünemiyordum.
Nihayet rüzgâr dindi ve
bilârdó sesleri kayboldu. Ben
de korku nöbetinden pek yor-
gun düştüğüm için uykuya dal-
dım. Yani uyku beni bastırdı.
Yoksa bana kalsaydı uyanık
kalmağı tercih ederdim ve büt-
tün dünyanın varı, yoğu bana
bağışlansaydı yine de beni o
kapıyı açarak içeriki odanın
karanlığına dalamazdım.

Ertesi sabah tasımı tarağı-
nı toplayıp biran evvel Bunga-
lovdan kaçmak için hazırlan-
mağa başladım. Hancıya bir
şey söylememiştim. Ona inan-
madığım hortlağın mevcudiyetini
kabul etmiş görünmek ni-
yetinde değildim. Fakat giyi-
lirken döşeme tahtalarının ü-
zerinde taze kan lekeleri gö-
züme çarptı. Lekeler küçük
yuvarlaklar halinde açılan ka-
pıdan, pençerenin yanına ka-
dar devam ediyordu. Bir hort-
laktan kan da akar mıydı a-
caba? Bunun üzerine merakım
arttı. O bitişik odanın kapısını
açtım. Garip şey! Geceki gü-
rültü daha hafif bir şekilde de-
vam ediyordu. O zaman ince-
tavan tahtalarının arasında bir
farenin dolaştığını farkettilim.
Fare durmadan sağdan sola
gidiyor ve "Vırr!" "Vırr!" di-
(Devamı 9 uncu sayfada)

avcı BAY TEKİN

CİM, RACA SERDAR'LA TAYYAREDE KONUŞUYOR:

"BEN ORADA KENDİME BİR MÜHENDİS SÜSÜ VERİRİM."

"MIHRACANIN
SARAYI BU MU?"
"NE MÜNASEBET! BURASI
HAVA İSTASYONU..."

"MÜSADE EDERSENİZ KENDİ-
Mİ TAKDİM EDEYİM: BEN
BABU GUMÇİ'YİM. MIHRA-
CANIN İŞLERİNE BAKI-
YORUM, SİZ YENİ GELEN
MÜHENDİSSİNİZ DEĞİL
Mİ?"

"SEN ÇEKİL ORA-
DAN, BABU! BEN USTA-
BAŞIYIM. HOŞ GELDİNİZ, AHBAP.
SİZDEN ÖNCEKİ MÜHENDİSİN
ÖLDÜRÜLDÜĞÜNÜ BİLİYORMU-
SUNUZ?"
-ARKASI VAR-

Arslan Prens

EJDER GEMİSİ GİTTİKÇE UZAKLAŞIYOR VE NİHAyet GÖZDEN KAYBOLUYOR, FAKAT GUDARLA PRENS, GÜNEŞ ALETİNE BAKARAK, GEMİNİN NE TARAFI GİTTİĞİNİ ANLIYORLAR...

ALEDA GEMİDE ULFRUN'UN ADAMLARINA ŞARKI SÖYLİYOR. FAKAT BU TATLI SESİN SÖYLEDİĞİ ŞARKILAR HEPRENSİN KAHRAMANLIKLARINI VE HARPCİLİKTEKİ USTALIĞINI ANLATMAKTADIR. GEMİCİLER BUNLARI İŞİTİKÇE KORKMAYA BAŞLIYORLAR.

GECE OLMUŞ, ADAMLARIN BAZISI KÜREK ÇEKMEĞE DEVAM EDER, KEN DİĞERLERİ UYKUYA YATMIŞTIR. FAKAT ALEDA O TATLI SESİYLE ŞARKISINA DEVAM EDİYOR.

ARKASI VAR

ULFRUN BUNLARI İŞİTİNCE KIZIYOR: "SENİN PRENSİN BELKİ SAHİDEN KUVVETLİ BİR ADAMDIR AMA, HER HALDE DENİZDE BENİMLE BÖY ÖLÇÜŞEMEZ. DENİZLERİN KRALI BENİM!.."

MERDİVENDEKİ ADAM

— 2 —

— Bu akşam çok sinirliyim, dedi. Neden, bilmiyorum.

— Sıcaktan olacak.

— Belki sıcaktır, elimi neye dokundursam, bana nemli gibi geliyor. Havanın bu durumunu âsabımı bozuyor. Bir felâket olacakmış gibi...

— Canım, ağzını hayra aç. Neye felâket olsun? Elinirlerinin gerginliğini öyle fena şeylere yorma.

Koridordan, bir tıkırtı işitildi. İkimiz de irkildik. Nancy kapıdan dışarı baktı:

— Melady'nin işareti yamış, dedi.

Kutuyu istiyordur herhalde.

— Gideyim.

Nancy, masanın başına oturup fişleri doldurmağa koyuldu, ben de Çin işi mini, mini

enfiye kutusunu alarak 309 No. lu odaya doğru yürüdüm.

Hastam, doktorun yasağına rağmen yastıkları arkasına yığılmış, yatağında oturuyor, üstelik püro içiyordu. Beni görünce, hemen:

— Kutuyu getirdiniz mi? diye sordu.

— Evet, efendim.

Peter Melady, elli yaşlarında bir adamdı. Kibirli ve kurnaz bir bakışı vardı. Saçları kırışmıştı. Hastalığının ağır olmasına rağmen doktorları ve hemşireleri hiçe sayarak, püro içiyor, kızı Dine ve damadı Courtney'le ikide birde kavga ederek, onların da sözünü dinlemiyordu.

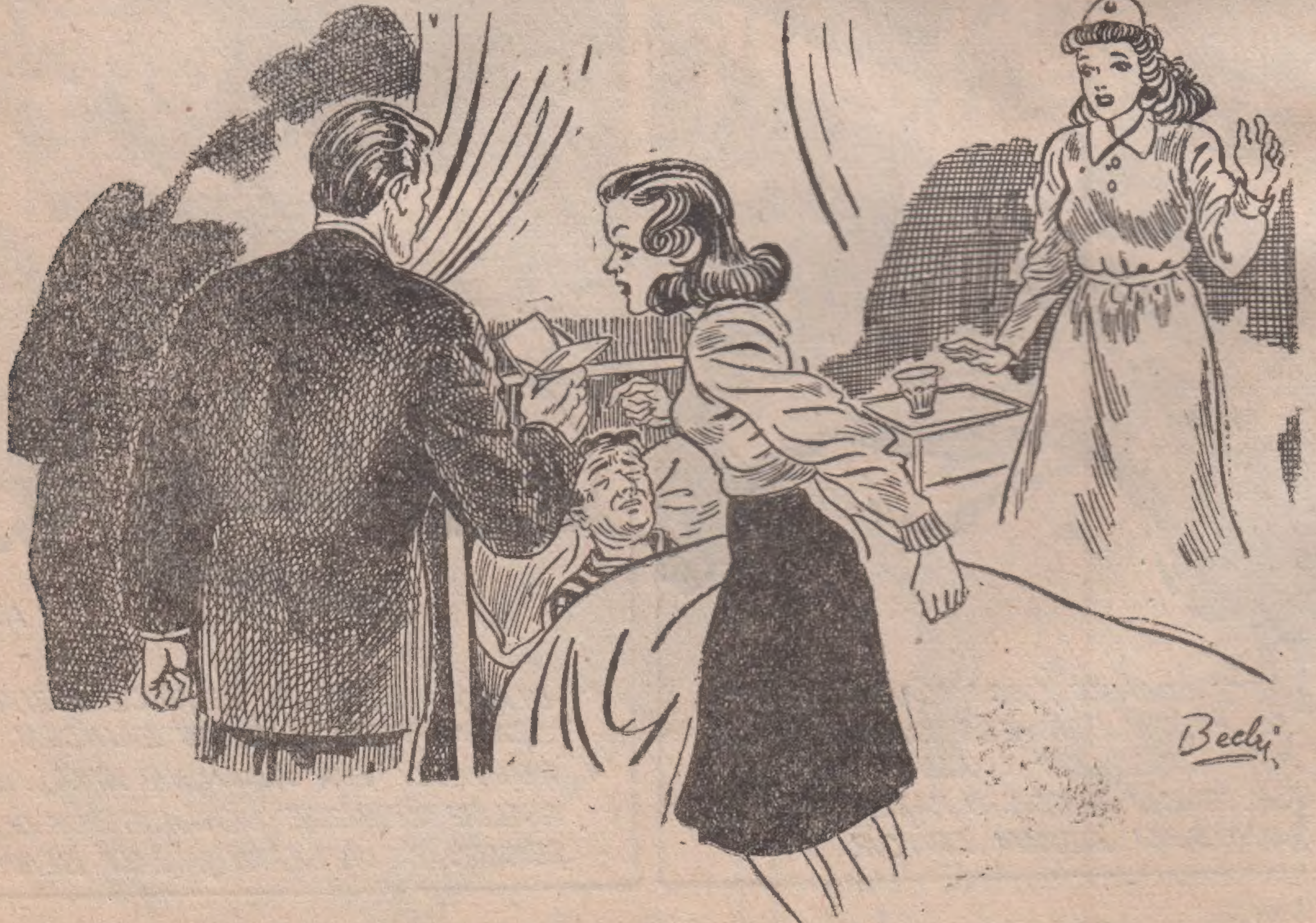
Elini uzatarak:

— Çok uzun sürdü, dedi. Bir kutuyu getirmek beş dakikalık bir iştir. Verin şunu bana.

Kutuyu ona verdiğim zaman, Mr. Melady'nin yüzüne garip bir mânayla baktığını gördüm. Bu bakışın ne demek istediğini anlıyamadım Mr. Melady:

— Tabii bu kutuyu buraya niçin getirttim diye merak etmişsinizdir dedi. Ben bulunduğum odada, gözlerimi dinlendirecek bir şeyin olmasını isterim.

Bunun doğru olmadığını biliyordum. Mr. Melady, beni bu enfiye kutusunu almağa gönderdiği zaman, her halde 309 No. lu odayı süslemeyi düşünmüyordu. Her halde başka başka bir sebebi vardı. Böyle düşünmeme rağmen bir şey söylemeden banyo odasına geçtim. Hastamın yanına döndüğüm zaman, o hâlâ kutuyu elinde tutuyordu. Yüzüne baktım, kurnaz, kendinden memnun insanlara hâs bir ifaresi vardı. Mr. Melady benim kendisine baktı-

Becky

gimigörlince, derhal bakışını başka tarafa çevirdi.

— Doktor Harrigan buraya uğradı mı? diye sordum ve Mr. Melady'nin arkasındaki yas tıklardan birini aldım.

Peter Melady:

— Evet, dedi. Uğradı. Ameliyatı yarın yapacaktım. Korkmuyorum. Oldukça güçlü bir ameliyat ama iyi olacağımı hissediyorum.

Bir an sustu, sonra dalgın bir tavırla:

— Evet, dedi. Ameliyatları iyi yapıyor ama gene de aptalın biridir şu Harrigan.

Mr. Melady'nin yüzüne baktım. Benim, Dr. Harrigan hakkında, bambaşka fikirlerim vardı, fakat onları orada söyleyemezdim. Sadece; termometreyi silkeliyerek:

— Dr. Harrigan iyi bir operatördür, dedim.

Peter Melady:

— Orası öyle ama, bu onun kusur'arını örtmez ki.. dedi.

Elinde hâlâ o küçük enfiye kutusu vardı. Onu evirip çeviriyor, mavi bir ışıkla pırıldayan taşlarını oksuyordu.

— Dr. Harrigan, son zamanlarda fazla içiyor, kendini tamamen içkiye bırakacak herhalde.. dedi.

— Doktorumuz şehrin en iyi operatörüdür Mr. Melady, dedim.

Bu konuşma asâbımı bozuyordu. Termometrenin civası da bir türlü düşmüyordu. Onu, kuvvetle bir iki defa daha salladım.

Peter Melady; gene aynı mevzua dönerek:

— Vaktile öyleydi ama, bu söylediğimi unutmayın miss Sarah, göreceksiniz: artık uzun zaman dayanmaz. Haline bakın bir defa: Cildi sapsarı, gözlerinin altı şiş falan. Halbuki benden pek yaşlı değildir. O benim kötü bir vaziyette olduğumu zannediyor. Öyle, başınızı sallamayın, biliyorum.

Ona göre kurtulmam mümkün ama göreceksiniz ben, Leo Harrigan'dan daha çok yaşayacağım.

— Doktor Harriganı itimat edebilirsiniz, dedim. Müsaade ederseniz termometreyi koyayım.

Peter Melady başını bana doğru çevirdi:

— Fakat ona karşı itimat beslemediğimi kim söyledi? Biliyorum, ondan başka kimse bu ameliyatı yapamaz. Onun içindir ki onu Batı Servisinden buraya getirttim. Böyle olmasaydı, kenimi.. en büyük düşmanıma teslim eder miydiniz zannediyorsunuz?

Hastanede herkes, Peter Melady ile Leo Harriganın senelerce gayet iyi geçindikten sonra, birden, anlaşılmasa bir sebep yüzünden, birbirlerine düşman olduklarını biliyordu.

Termometreyi hastanın ağzına koyacağım sırada, içeri Peter Melady'nin kızı Dione girdi:

(Devamı var)

K a r a M A S K E

Pazartesi günleri çıkar
haftalık mecmua

Sahibi ve Yazı İşlerini Füllen
İdare Eden

Yazı İşleri Müdürü
H A M İ D Ş E N D U R

Yazı ve Teknik Sekreter
Karlotti Pietro

Basıldığı yer:

Kapak: Alâeddin Kral Mat.
İç baskı ve dizgi: VAKIT

Basımevi

Adres: Vakıf Yurdu, Kat II.
Posta kutusu: 448

ABONE ŞARTLARI

Yıllık: 5 lira

Altı aylık: 2,5 lira

3 Kasım 1947

YL: 1 — CİLT: 1 — SAYI: 2

Kanlı Gölge

(Baş tarafı 5 inci sayfada)

ye bir gürültü yapıyordu. Sabah rüzgârı ise pencere kapaklarına çarptıkça, demir kollar gıcırdayarak "çıt.. çıt" diye bir ses çıkarıyordu. Bilârd o oyununu bundan güzel taklid eden bir âlet yapılmasına imkân yoktu. O zaman gözlerimi kapadım ve kulaklarım bana geceği bilârd o oyununun aynen devam ettiğini hatırlattı.

Fakat kan lekeleri ne oluyordu? Bu merakımı hancı giderdi. Eşyalarımı toplayıp vasıta bulmak için şosenin yanındaki otobüs istasyonuna gideceğim zaman hancı gece vakti gelen teskerecilerden bahsetti.

Katihâr timarhanesinden azılı bir deli kaçmış. Ormanda üzerine ateş etmişler, fakat deli ellerinden kurtulup bizim Bungalova doğru gelmiş. Teskereciler hancıdan vaziyeti öğrenince gerisin geriye gitmişler... Yani onlara delinin Bungalovda olmadığını ve içerde bir Sahip bir kendisi bir de hortlaktan başka kimse olmadığını söylemiş.

Bunun üzerine vaziyeti tamamiyle anladım. Fakat hancıya da hiçbir şey söylemedim. Yalnız eşyalarımı yine yatağımın üzerine yığarak geceyi orada geçirmeğe karar verdim.

Gece rüzgâr, kol demiri ve fare güzel bilârd o oynadılar. yalnız aKtihor timarhanesinden kaçan deli bu oyunda eksikti. Eğer oda olsaydı tam ayyar, sahici bir hortlak hikâyem o'acaktı. İşte bu son düşüncem, o korkulu geceden daha acı geldi. Çünkü artık sahici bir hortlak göreceğime pek inancım yok.

SELİM TUBHAN

RADYOLU Polisler

2

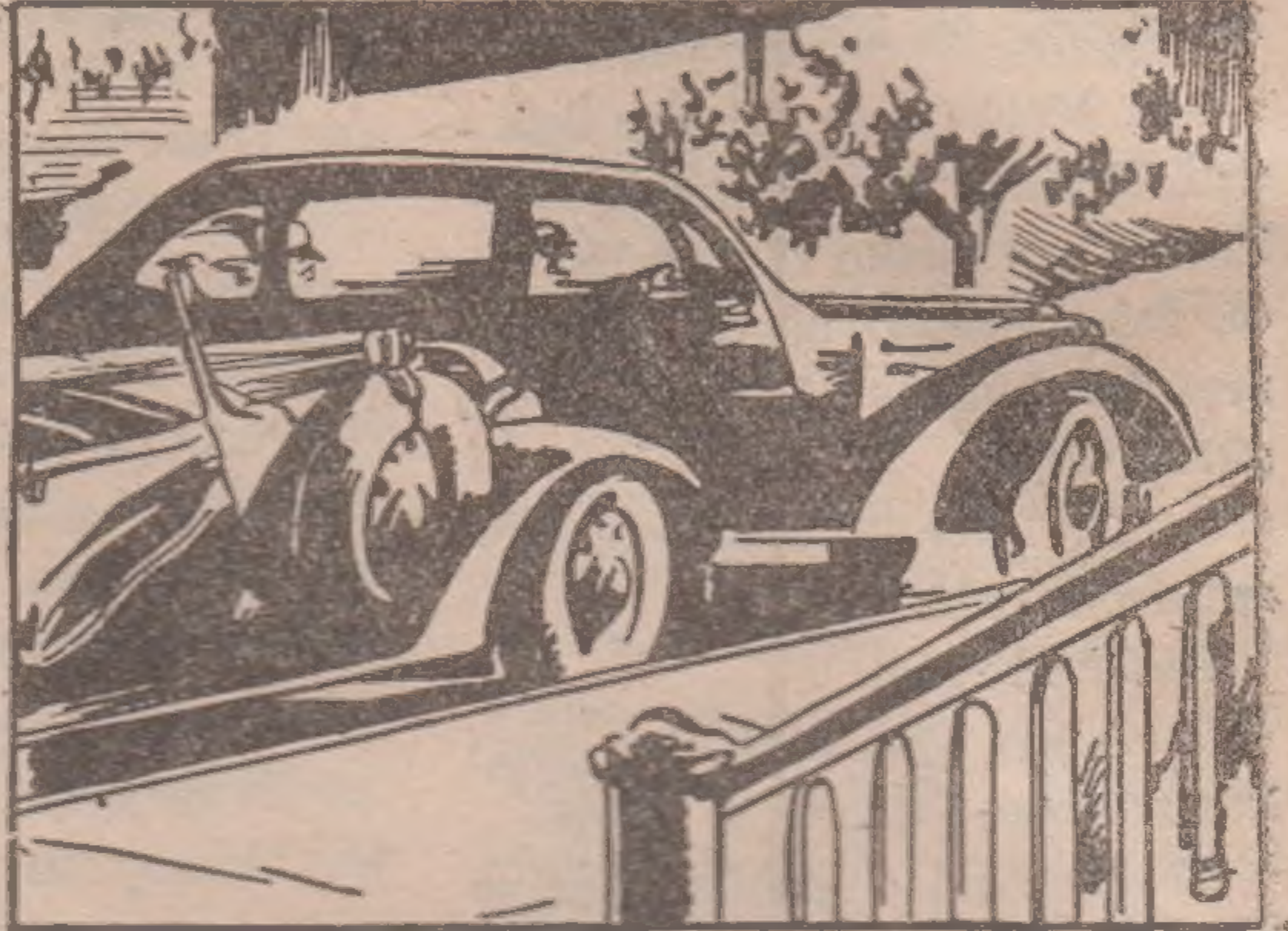
EVİN SAHİBİ Nİ ARAYIP BULDUKTAN SONRA: BEN EVİN İÇİNE GİREREK, İÇİNDE OTURANIN ARADIĞIMIZ "TAVŞAN" OLDUĞUNU ÖĞRENMEMEYE MUVAFAK OLDUM!

SEN ŞİMDİ BURADA BUNLARI BİZE ANLATIRKEN." MİSTER ŞMIT. TE ORADAN KAÇABİLİR DEĞİL Mİ?

MUSTERİH OLUN. O POLİSİN E-LİNDEN KURTULAMAZ, ÇÜNKÜ KENDİSİNİ TAKİP ETTİĞİNİ RUHU BİLE DUYMAMIŞTIR!!

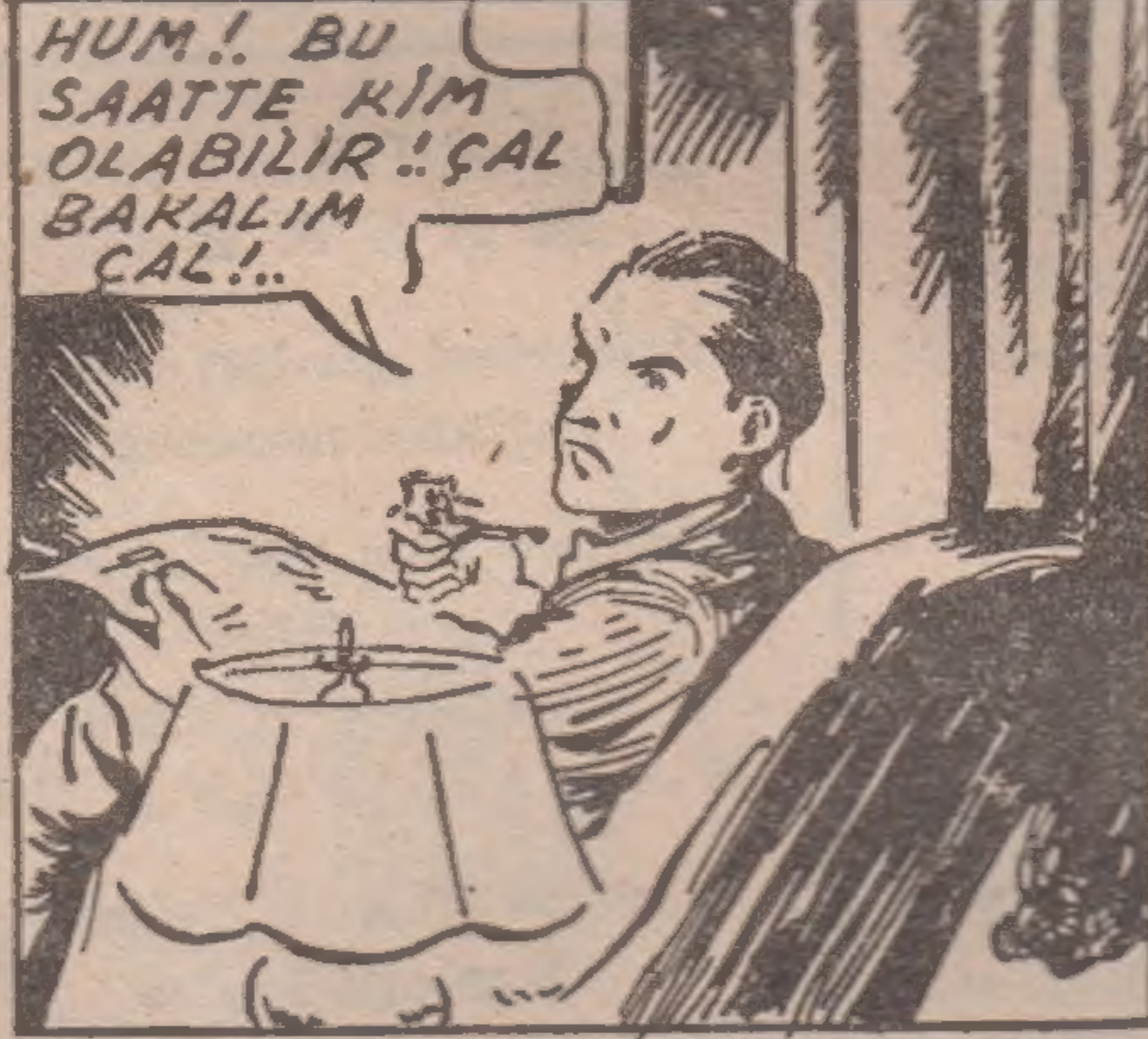
PINKİ "TAVŞAN" TAKİP EDİŞİNİ ANLATIRKEN, "REDY" İLE ÇETESİ "TAVŞAN" IN APARTİMANI NA GELİYORLAR !!!

EĞER MUKAVEMET EDERSE İSKENCE EDİN.. ATEŞ ETMEYİN ONU CANLI İSTERİM!

HUM! BU SAATTE KİM OLABİLİR! ÇAL BAKALIM ÇAL!..

GEÇ VAKİT KAPI ZİLİNİN ÇALINMASINDAN KUŞKULANAN "TAVŞAN" KAPİYİ AÇMAMAYA KARAR VERİYOR...

~ ~ ~ ~ ~

CAN SIKICI BİRİ OLACAK. AÇMAYACAĞIM!..

KAPİYİ AÇMIYA KİMSE GELMİYOR

EVDE OLMASI LAZIM!

ELBETTE, KAPI ARALIĞINDAN SIZAN IŞIĞI GÖRMÜYOR MUSUN?

ARKASI VAR

VAK-YAKA KARDEŞ

TATİLDE PARA
KAZANMAK
İÇİN GÜZEL
BİR FİR-
SAT!

BİR
TAHLİSİYE
MEMURUNA
İHTİYAÇ
VARDIR

BİR
TAHLİSİYE
MEMURUNA
İHTİYAÇ
VARDIR

DÖRT SAAT NÖ-
BETÇİLİK EDE-
CEKSİN ONDAN
SONRA YEMEK İÇİN
İZİN VERİRİM!

HAYHAY!
EFENDİM!

AMAN
YARABBI!

HADI, NÖBETİN
DOLDU ARTIK,
GIT YEMEĞİNİ
YE!

YAZIK!
KİMSE İM-
DAT İSTEME-
Dİ!

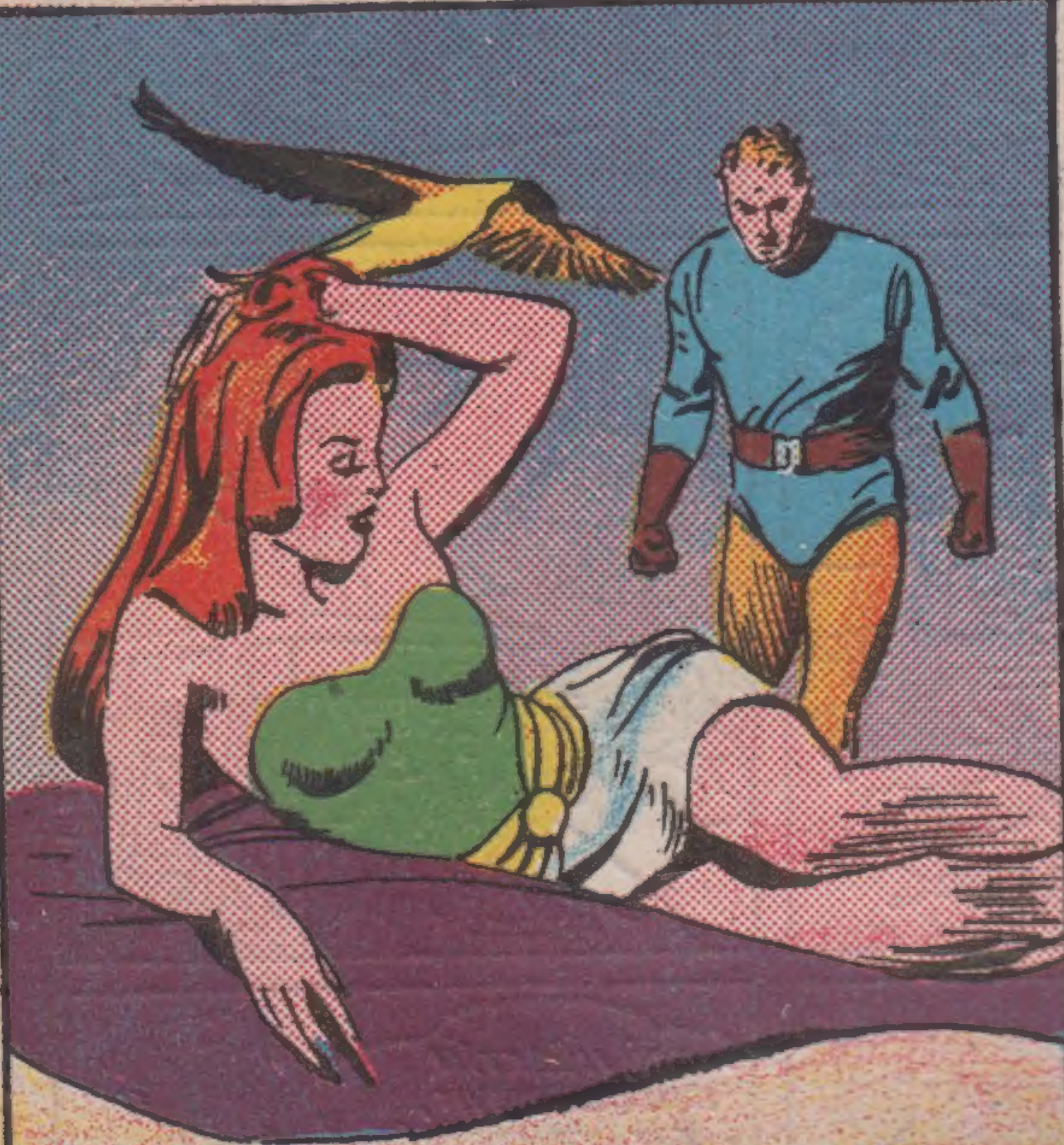
İMDAT! İMDAT!
İMDAT! İMDAT!
İMDAT! İMDAT!
İMDAT! İMDAT!

İMDAT! İMDAT!
İMDAT! İMDAT!
İMDAT! İMDAT!
İMDAT! İMDAT!

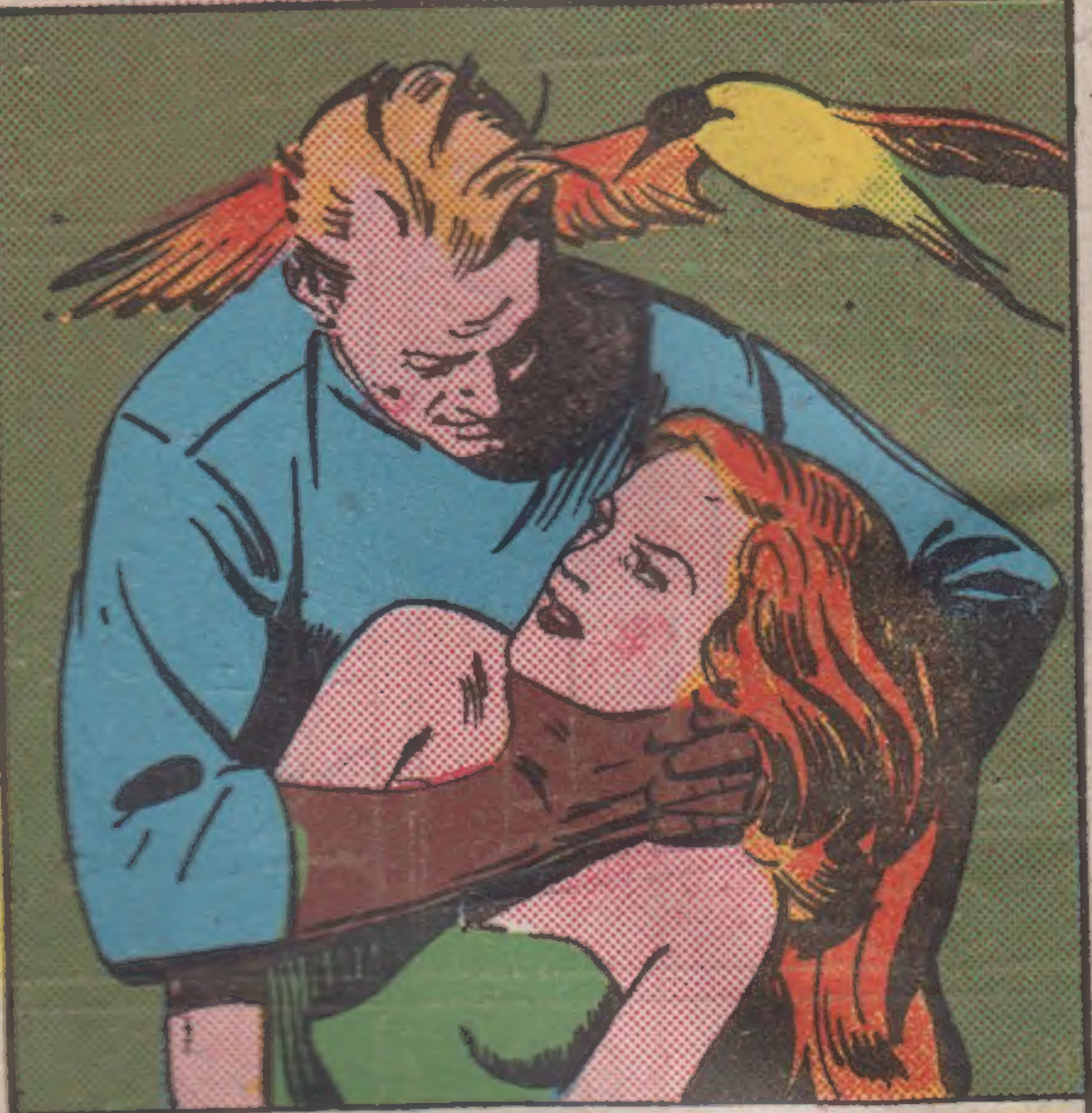
HER CUMARTESİ BİR ÇOCUK ÂLEMİ ALMAYI İHMAL ETMEYİNİZ.

BAY TEKİN 2

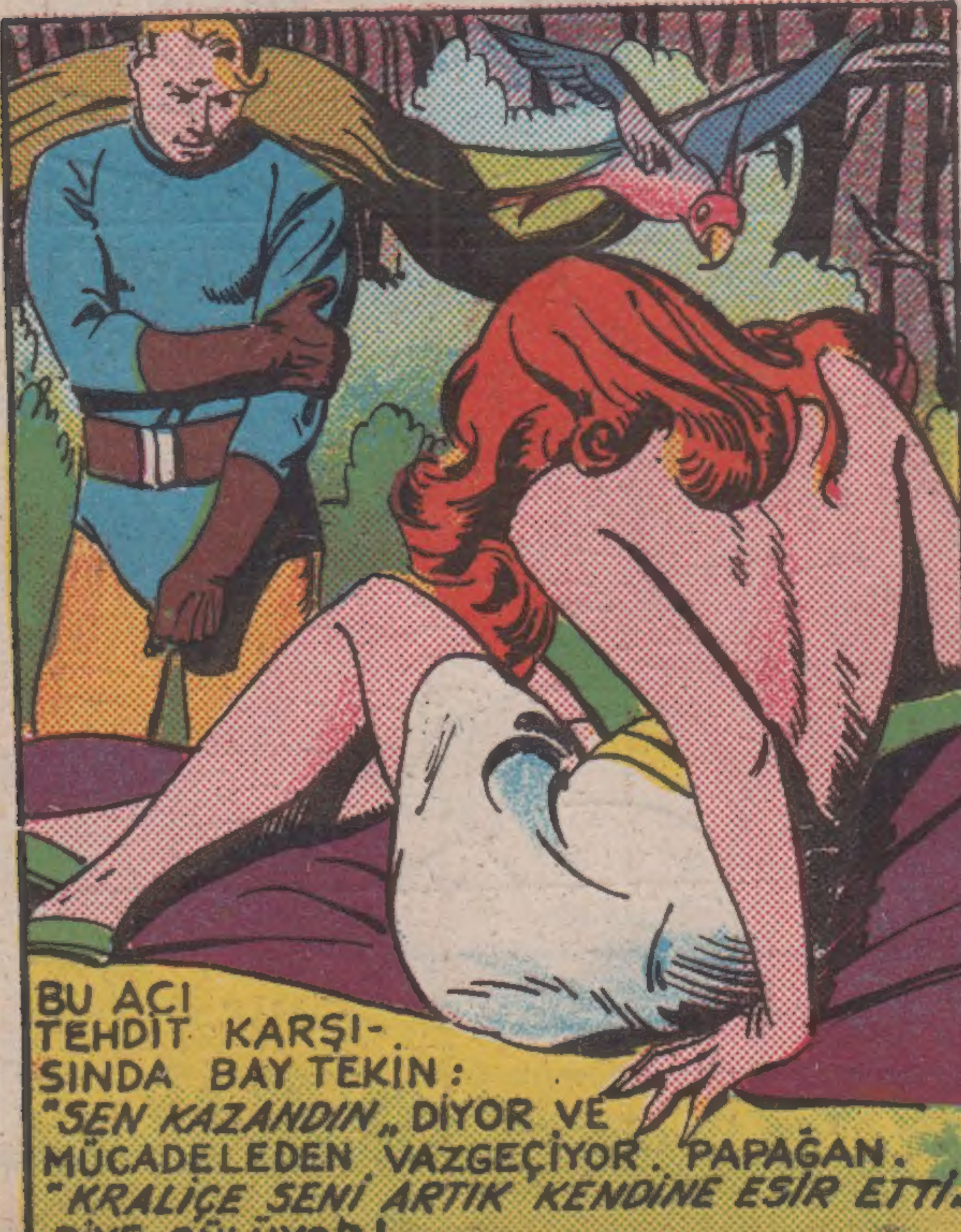
Acayip Mahlûklar Ülkesinde

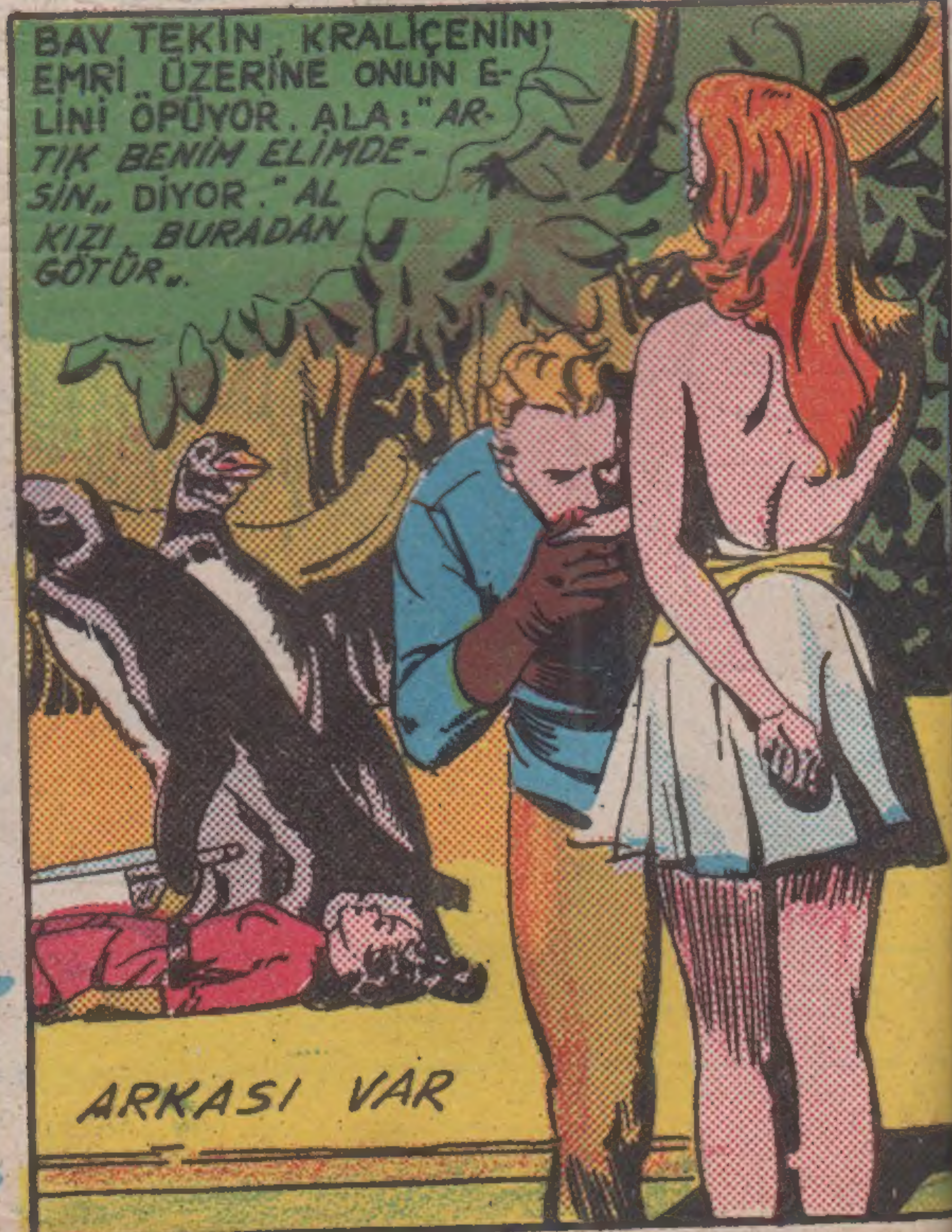
"EMİRLERİMİ DİNLEMEDİĞİN TAKDİRDE SEVGİLİ DALECİĞİN HAYATI DAİMA TEHLİKEDEDİR..." BAY TEKİN BOYUN İĞMİŞ GİBİ DAVRANIYOR...

YANINA YAKLAŞINCA BOYNUNA SARI-LIP: "DALEYİ ÇABUK AYILT, YOKSA..." DİYE TEHDİT EDİYOR. FAKAT ALA ONUN SÖZÜNÜ KESİYOR: "BENİ ÖLDÜRÜRSEN DALE DE ÖLÜR."

BU ACI TEHDİT KARŞISINDA BAY TEKİN: "SEN KAZANDIN" DİYOR VE MÜCADELEDEN VAZGEÇİYOR. PAPAĞAN. "KRALİÇE SENİ ARTIK KENDİNE ESİR ETTİ."

ARKASI VAR